

Arrest

nr. 188 795 van 22 juni 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 9 februari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 januari 2017 tot weigering van de afgifte van een visum type D (gezinshereniging).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2017.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Mevrouw K. A. M. wordt op 18 januari 2016 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkend als vluchteling.

1.2. Verzoeker dient op 2 november 2016, in zijn hoedanigheid van echtgenoot van mevrouw K. A. M., een aanvraag in tot afgifte van een visum type D (gezinshereniging).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 5 januari 2017 de beslissing waarbij het gevraagde visum wordt geweigerd. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinsherenigingen art. 10.1.1.4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwildering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011.

Overwegende dat de aanvraag van mevrouw werd ingediend op grond van een eenvoudig huwelijkscertificaat, niet gelegaliseerd waarvan we bovendien enkel de Engelse vertaling ontving.

Overwegende dat in huidig geval het voorgelegde document niet gelegaliseerd werd daar het afkomstig is uit Somalië, een land waarvan de regering niet door België wordt erkend. Bijgevolg kunnen we geen zekerheid hebben over de authenticiteit van dit document.

Overwegende dat de zogenaamde officiële stempel die werd aangebracht op het huwelijkscertificaat verscheidene schrijffouten bevat (“Ripublic en Somall).

Bijgevolg is de authenticiteit van dit document niet gevrijwaard én is er duidelijk sprake van een frauduleuze handeling.

Het voorgelegde document kan bijgevolg niet weerhouden worden als bewijs van de huwelijksband en de visumaanvraag wordt geweigerd.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij vat het middel als volgt samen in de synthesesmemorie:

“[...] De verwerende partij heeft de visumaanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij geweigerd omdat verwerende partij het neergelegde huwelijkscertificaat niet kan aanvaarden. De huwelijksband zou niet aangetoond zijn.

Eerst en vooral neemt verzoekende partij akte van het feit dat verzoekende partij in de thans bestreden beslissing van frauduleuze handelingen wordt beschuldigd.

Nochtans valt het haar bezwaarlijk te verwijten dat haar autoriteiten niet door België erkend werden en dat hun kennis van de Engelse taal bedroevend is...

Evenmin betreft het een loutere vertaling: de Somalische autoriteiten maken documenten op in het Engels wanneer die in het buitenland zullen worden aangewend.

Verzoekende partij diende een dergelijk document voor te leggen alvorens de ambassade wou overgaan tot registratie van haar aanvraag tot gezinshereniging.

De verzoekende partij wendde zich wel degelijk tot de Somalische autoriteiten om haar huwelijk te bevestigen.

Zij heeft dus naar best vermogen een huwelijksdocument opgevraagd en neergelegd.

Haar nu “fraude” verwijten is niet ernstig! Verwerende partij weet dit ook, maar probeert via deze juridische “truc” het recht op gezinshereniging voor Somaliërs zonder kinderen onmogelijk te maken (in het geval er gemeenschappelijke kinderen zijn doet zij immers niet moeilijk over de “schrijffouten” in de huwelijksakte en wordt er een DNA-test afgenomen).

Het gebeurt de laatste tijd wel vaker dat de verwerende partij zich wetgever waant en alles naar haar hand tracht te zetten. Zij waant zich tevens rechter want wanneer de interpretatie van de wet door de rechterlijke macht haar niet aanstaat, dan verwijt ze deze ‘activisme’.

Het kan nochtans onmogelijk de wil geweest zijn van de wetgever om elke vorm van gezinshereniging tussen Somalische echtgenoten zonder kinderen onmogelijk te maken. In de praktijk heeft de houding van verwerende partij nochtans wel tot gevolg dat dit onmogelijk wordt.

[...] Wat er ook van mogen zijn verwerende partij maakt in casu onvoldoende toepassing van artikel 12bis, § 5-6 van de Vreemdelingenwet, aangezien Somalische documenten per definitie niet

betrouwbaar zijn. Dit is immers een reden waarom Somalische documenten nooit gelegaliseerd worden door de Belgische instanties.

Artikel 12bis [...]:

“ § 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast. § 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

Verwerende partij is aldus niet redelijk wanneer zij stelt dat het uittreksel uit het huwelijkscertificaat niet kan aanvaard worden. Verwerende partij aanvaardt immers geen enkel Somalisch document, aangezien de Somalische regering door België niet werd erkend. Geen enkel Somalisch document kan aldus worden gelegaliseerd aangezien steeds aan de authenticiteit wordt getwijfeld.

In haar nota met opmerkingen blijft de verwerende partij bovendien bijzonder stil omtrent wat zij dan wel aanvaardt van een Somaliër als “geldig” bewijs.

Verzoekende partij heeft sterke vermoedens dat verwerende partij gewoon een nieuw beleid voert dat gezinshereniging voor elke Somaliër zonder kinderen gewoonweg onmogelijk maakt.

Het zou niet de eerste keer zijn dat de verwerende partij tracht de wet naar haar hand te zetten. Rechters die de wil van de wetgever trachten te interpreteren op een wijze die haar niet bevalt, worden dan gemakshalve van ‘activisme’ beschuldigd.

Dit is niet redelijk.

[...] Verwerende partij kon in casu eveneens de verklaringen van de echtgenote van verzoekende partij na te gaan om alsnog de huwelijksband te kunnen vaststellen.

In haar nota met opmerkingen stelt zij doodleuk dat zij niet verplicht is dit te doen. Nochtans had dit in casu wel bijzonder verhelderend kunnen zijn, te meer daar de verwerende partij de huwelijksakte niet aanvaardt als geldig bewijs.

De echtgenote van verzoekende partij heeft immers onmiddellijk bij haar eerste verhoor aangegeven dat zij gehuwd waren.

Zo blijkt duidelijk dat de echtgenote van verzoekende partij reeds voorafgaandelijk aan de toekenning van de vluchtelingenstatus gewag gemaakt heeft van haar huwelijk met verzoekende partij.

Dit spreekt ontegensprekelijk in het voordeel van verzoekende partij.

Ook kon verwerende partij overgegaan zijn tot een persoonlijk onderhoud met de betrokken partijen, desgevallend via de Belgische ambassade om na te gaan hoe goed zij elkaar kennen. Dit is niet gebeurd.

De bestreden beslissing is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en artikel 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet.”

3.2.1. Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het hiermee samenhangende redelijkheidsbeginsel vereist een discretionaire bevoegdheid in hoofde van het bestuur waarbij men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van haar keuze in de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat

doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.2.2. Verzoeker verzocht het bestuur in casu om de afgifte van een visum type D teneinde zijn echtgenote in België te vervoegen die alhier werd erkend als vluchteling. Hij beriep zich aldus op een recht op verblijf van meer dan drie maanden overeenkomstig artikel 10, § 1, eerste lid, 4^o, eerste streepje van de Vreemdelingenwet.

Verweerder weigert de visumaanvraag, en aldus ook het verblijfsrecht van meer dan drie maanden, omdat het ter staving van de huwelijksband voorgelegde document niet als bewijs van deze huwelijksband kan worden aanvaard. Hij stelt vast dat slechts een eenvoudig, niet gelegaliseerd huwelijkscertificaat werd voorgelegd en bovendien enkel de Engelse vertaling ervan werd ontvangen. Er wordt toegelicht dat in huidig geval het voorgelegde document niet werd gelegaliseerd omdat het afkomstig is uit Somalië, een land waarvan de regering door België niet wordt erkend. Verweerder stelt dat aldus geen zekerheid kan worden verkregen omtrent de authenticiteit van dit document. Daarenboven wordt opgemerkt dat de zogenaamde officiële stempel die op het huwelijkscertificaat werd aangebracht verscheidene schrijffouten bevat, waardoor volgens verweerder ook om deze reden de authenticiteit van het document niet is gevrijwaard. Hij stelt dat er sprake is van een frauduleuze handeling. Om deze redenen wordt geoordeeld dat verzoeker zich niet kan beroepen op de bepalingen in artikel 10, § 1, eerste lid, 4^o, eerste streepje van de Vreemdelingenwet.

3.2.3. Het is op zich niet betwist dat verzoeker in de onmogelijkheid is om zijn huwelijksband aan te tonen met officiële documenten overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie. Uit de motivering van de bestreden beslissing volgt zo reeds dat België de regering van Somalië niet erkent en aldus een legalisatie van documenten die afkomstig zijn van dit land niet kan worden verkregen.

3.2.4. In deze situatie voorziet artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet als volgt:

“§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

De Raad merkt allereerst op dat verzoeker zich in casu op artikel 12bis, § 5 van de Vreemdelingenwet kan beroepen, waar de ingeroepen huwelijksband reeds bestond voordat mevrouw K. A. M. in België is toegekomen. Deze laatste verklaarde in het kader van haar asielaanvraag van 26 mei 2015 zo België te zijn binnengekomen op 25 mei 2015. Tijdens haar eerste gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken op 17 juni 2015 gaf zij reeds aan religieus te zijn gehuwd op 15 maart 2015 met een persoon met dezelfde identiteitsgegevens als verzoeker. Het thans voorliggende stuk dat de huwelijksband moet staven verwijst ook naar een huwelijk op 15 maart 2015. Voormelde wetsbepaling verplicht het bestuur in deze situatie waarin de huwelijksband niet met officiële stukken kan worden aangetoond om rekening te

houden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot deze band worden overgelegd en stelt dat bij gebrek hieraan de in § 6 voorziene bepalingen kunnen worden toegepast. Het bestuur kan aldus overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die wordt vervoegd, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.

In het licht van het bepaalde in artikel 12bis, § 5 van de Vreemdelingenwet, en de niet-betwiste onmogelijkheid voor verzoeker om officiële documenten ter staving van de huwelijksband voor te leggen, dient te worden aangenomen dat verweerder niet zonder meer kan volstaan met deze vaststelling om de visumaanvraag af te wijzen. Zo voorziet artikel 11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet ook als volgt: *“In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.”*

3.2.5. Er dient te worden aangenomen dat verweerder in casu heeft onderzocht of het voorgelegde huwelijkscertificaat, ondanks het gebrek aan legalisatie, alsnog als geldig bewijs van de huwelijksband kan worden aanvaard, doch van mening was dat dit niet het geval is waar het slechts een Engelse vertaling betreft en de zogenaamd officiële stempel op het document verschillende schrijffouten bevat. Verweerder stelt dat de authenticiteit van het document niet is gevrijwaard en er sprake is van een frauduleuze handeling.

Verzoeker geeft aan dit motief te betwisten. In dit verband merkt de Raad evenwel op dat hij geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Het komt de Raad niet toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van verweerder dat het voorgelegde buitenlandse huwelijkscertificaat of de vertaling hiervan niet kan worden aanvaard als (geldig) bewijs van de huwelijksband in België (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626).

3.2.6. In tweede instantie betoogt verzoeker dat een onvoldoende toepassing werd gemaakt van het bepaalde in artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet en niet redelijk en onzorgvuldig werd gehandeld waar vervolgens werd nagelaten de eerdere verklaringen van mevrouw K. A. M. in België in het kader van de asielaanvraag na te gaan of over te gaan tot een persoonlijk onderhoud met hemzelf en mevrouw K. A. M. en dit teneinde na te gaan hoe goed zij elkaar kennen.

In dit verband stelt verweerder in de nota met opmerkingen:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden, vooreerst, dat verzoeker in al zijn kritiek niet betwist dat de zogenaamde officiële stempel op het voorgelegd huwelijkscertificaat inderdaad schrijffouten bevat.

Meer zelfs, verzoeker stelt in zijn verzoekschrift letterlijk dat “Somalische documenten per definitie niet betrouwbaar zijn”.

Er dient bijgevolg vastgesteld dat de Dienst Vreemdelingenzaken zeker niet kennelijk onredelijk geoordeeld heeft dat het huwelijkscertificaat onbetrouwbaar en ongeloofwaardig is en dat het de huwelijksband als dusdanig niet aantoon.

In de mate dat verzoeker opwerpt dat van de Dienst Vreemdelingenzaken ‘meer’ diende te worden verwacht, zoals:

- rekening houden met de verklaringen van de te vervoegen persoon in het kader van haar asielaanvraag,*
- Het overgaan tot een persoonlijk onderhoud van de betrokkenen, om na te gaan hoe goed zij elkaar kennen,*

wordt verwezen naar artikel 12bis §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet:

[...]

In de Omzendbrief van 17 juni 2009 houdende bepaalde verduidelijkingen en wijzigings- en opheffingsbepalingen inzake de gezinshereniging staat vermeld wat volgt:

De vreemdeling die daadwerkelijk niet in staat is om de officiële documenten die het bestaan van de familieband aantonen te bekomen, kan " andere bewijzen " die " geldig " moeten zijn, voorleggen. Het onderzoek van de " andere bewijzen " wordt aan het oordeel van de Dienst Vreemdelingenzaken

overgelaten. De Dienst Vreemdelingenzaken evalueert hun geldigheid in alle discretie en houdt daarbij rekening met alle elementen die het dossier van de betrokkene en de vreemdeling of de EU-burger of de Belg die hij vervoegt of begeleidt, vormen.

(...) De documenten die door de vreemdeling als "andere geldige bewijzen" van de familieband worden voorgelegd zullen niet als dusdanig toegelaten worden indien uit de elementen die het dossier vormen blijkt dat de vreemdeling de bevoegde nationale overheden zou misleiden.

(...) Bij wijze van herinnering, de wet van 15 december 1980 laat de Dienst Vreemdelingenzaken toe om, al naargelang het geval, een verzoek tot gezinshereniging te verwerpen of een einde te stellen aan het verblijf indien valse of misleidende informatie, valse of vervalste documenten gebruikt werden of indien er fraude werd gepleegd of andere onwettige middelen die van doorslaggevend belang zijn geweest, gebruikt werden.

Hieruit blijkt onder meer dat de Dienst Vreemdelingenzaken over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt teneinde de bewijskracht en de geldigheid van de voorgelegde documenten te beoordelen daarbij rekening houdend met alle elementen die het dossier omvat; dat slechts indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de huwelijksband niet zou kunnen aantonen op basis van officiële documenten en indien het niet mogelijk is om andere geldige documenten aan te leveren, er een onderhoud met de betrokkene (n) plaats KAN vinden, doch ook in dit laatste geval beschikt het bestuur aldus over een discretionaire bevoegdheid.

In casu heeft de verwerende partij vooreerst rekening gehouden met alle documenten die door verzoeker werden aangeleverd om de huwelijksband aan te tonen.

Verzoeker heeft immers, behoudens het kwestieus huwelijkscertificaat, geen enkel ander document overgemaakt op basis waarvan tot het bestaan van een huwelijksband kon geconcludeerd worden.

Verzoeker toont in zijn visumaanvraag noch in zijn verzoekschrift aan dat hij in de onmogelijkheid verkeert of verkeerde om -naast het huwelijkscertificaat- een ander geldig document als bewijs van de huwelijksband bij te brengen, hetgeen nochtans een wettelijke voorwaarde is om überhaupt aanspraak te willen maken op een onderhoud van de betrokkenen in de zin van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet.

"Bovendien heeft de verwerende partij geen enkele wettelijke verplichting om een dergelijk verhoor te organiseren, hetgeen andermaal wordt bevestigd in volgende rechtspraak:

R.v.V. nr. 171 959 van 15 juli 2016

Waar verzoekende partij nog aanhaalt dat de gemachtigde onredelijk en onzorgvuldig heeft gehandeld door niet in een onderhoud te voorzien, zoals bepaald wordt in artikel 12bis, §6 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er nogmaals op dat dit artikel het volgende bepaalt: [...] Zoals eveneens wordt aangehaald in de nota met opmerkingen, vloeit uit deze bepaling derhalve geen verplichting voort in hoofde van de gemachtigde om over te gaan tot een verhoor van de verzoekende partij of haar voorgehouden echtgenoot. Het behoort derhalve tot de appreciatiebevoegdheid van de gemachtigde om te bepalen of dient te worden overgegaan tot een dergelijk onderzoek." [...]

In dat opzicht is het zeker niet onwettig en al evenmin kennelijk onredelijk dat de verwerende partij haar beslissing heeft genomen in afwezigheid van een zogenaamd onderhoud met deze of gene persoon in de zin van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast wordt opgemerkt dat de verwerende partij in de beoordeling van de visumaanvraag ook acht heeft geslagen op de asielerklaring van mevrouw [A. M. K.] (zoals blijkt uit het administratief dossier en waarvan het document als bijlage wordt gevoegd).

Inderdaad werd handgeschreven genoteerd dat laatstgenoemde gewag maakte van een religieus huwelijk, van een getypte verklaring van een imam (zonder dat dit document werd bij gebracht in de asielerprocedure), van het feit dat betrokkenen elkaar niet meer hebben gezien sedert 17 maart 2015 oftewel sedert twee dagen na hun huwelijk.

Echter, noch de documenten die werden bijgebracht door verzoeker in zijn visumaanvraag noch deze die reeds deel uitmaakten van het administratief dossier van de te vervoegen persoon kunnen de eindconclusie van de beslissende overheid, i.e. dat 'het voorgelegde document niet weerhouden kan worden als bewijs van de huwelijksband', aan het wankelen brengen.

Gelet op wat voorafgaat, kan verzoeker niet ernstig voorhouden dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd werd, kennelijk onredelijk, onzorgvuldig dan wel in strijd met de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet zou zijn."

In zoverre verweerder verwijst naar de door hem aangehaalde omzendbrief van 17 juni 2009 merkt de Raad op dat de bewuste passage betrekking heeft op de beoordeling van de toelaatbaarheid van de "andere geldige bewijzen". In casu ligt evenwel de vraag voor of verweerder, waar hij oordeelde dat noch een officieel bewijs van het huwelijk noch een ander geldig bewijs in dit verband voorlag, als zorgvuldige en redelijk handelende overheid diende over te gaan tot een onderhoud met verzoeker en/of mevrouw K. A. M. of tot enig ander onderzoek vooraleer de visumaanvraag te weigeren.

Verweerder benadrukt in de nota vervolgens dat enerzijds artikel 12bis, § 6, tweede lid van de Vreemdelingenwet slechts speelt indien vaststaat dat het niet mogelijk is om “*andere geldige bewijzen*” ter staving van de huwelijksband voor te leggen en een dergelijke onmogelijkheid door verzoeker niet wordt aangetoond en anderzijds de in voormelde bepaling voorziene mogelijkheid om over te gaan tot een onderhoud of tot enig ander onderzoek in geen geval een verplichting is en hij op dit punt beschikt over een discretionaire bevoegdheid.

In zoverre verweerder wijst op het gegeven dat verzoeker een onmogelijkheid tot het voorleggen van “*andere geldige bewijzen*” niet heeft aangetoond, dient de Raad evenwel te wijzen op het door verweerder zelf in de bestreden beslissing op algemene wijze gestelde dat geen zekerheid kan worden verkregen omtrent de authenticiteit van documenten uit Somalië nu de regering van dit land door België niet wordt erkend. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker bij zijn aanvraag stukken voorlegde waaruit blijkt dat hij op dat ogenblik verbleef in Kampala, Oeganda en dit als asielzoeker. Hij legde zo bij de aanvraag een tijdelijk identiteitsdocument voor als asielzoeker wiens asielaanvraag in onderzoek is. De Raad dient vast te stellen dat verweerder noch in de bestreden beslissing noch in de nota met opmerkingen duidt waarom in deze omstandigheden waarin op algemene wijze wordt geoordeeld dat de authenticiteit van documenten uit Somalië niet is gegarandeerd en waarin zowel verzoeker als mevrouw K. A. M. net bescherming zoeken tegen de Somalische overheid en niet blijkt dat van hen in deze situatie in redelijkheid kan worden verwacht dat zij zich richten tot deze overheid minstens zich begeven naar het Somalische grondgebied voor het bekomen van de bedoelde “*andere geldige bewijzen*”, dan niet of onvoldoende het bewijs is geleverd van het gegeven dat verzoeker niet in de mogelijkheid is om officiële documenten dan wel “*andere geldige bewijzen*” van de huwelijksband voor te leggen. Minstens acht de Raad het kennelijk onredelijk om in deze situatie zonder meer te oordelen dat niet is aangetoond dat geen geldige wijzen in dit verband kunnen worden voorgelegd.

De Raad wijst er verder op dat verweerder correct aangeeft dat hij een discretionaire bevoegdheid heeft om te beslissen of hij al dan niet overgaat tot een onderhoud met de betrokkenen of tot enig ander onderzoek dat hij noodzakelijk acht. Hij is hiertoe aldus niet verplicht. De grenzen van de redelijkheid beperken evenwel de uitoefening van een dergelijke discretionaire bevoegdheid.

De Raad herhaalt dat mevrouw K. A. M. in het kader van haar asielaanvraag van 26 mei 2015 tijdens haar eerste gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken op 17 juni 2015 reeds aangaf religieus te zijn gehuwd op 15 maart 2015 met een persoon met dezelfde identiteitsgegevens als verzoeker. Van zodra zij hiertoe de kans had, gaf zij aldus onmiddellijk aan (religieus) te zijn gehuwd met een persoon met dezelfde identiteitsgegevens als verzoeker en dit reeds een kleine anderhalf jaar voorafgaand aan de thans voorliggende visumaanvraag. In casu stelt de Raad ook vast dat de stukken van het administratief dossier leren dat verweerder deze eerdere verklaringen in het kader van de asielaanvraag in rekening heeft gebracht en heeft vastgesteld dat er geen sprake is van tegenstrijdigheden tussen deze verklaringen en de bij de thans voorliggende visumaanvraag voorliggende gegevens inzake verzoeker en het ingeroepen huwelijk. In deze omstandigheden, en rekening houdende met het gegeven dat mevrouw K. A. M. erkend vluchteling is en de stukken voorgelegd bij de visumaanvraag leren dat verzoeker op dat ogenblik het statuut van asielzoeker had bij de Oegandese autoriteiten, is de Raad van mening dat het in casu kennelijk onredelijk is waar verweerder verzoeker en eventueel mevrouw K. A. M. die erkend vluchteling is in België niet uitnodigde voor een onderhoud in het kader waarvan kon worden gepeild naar de kennis van elkaar en de waarachtigheid van het voorgehouden huwelijk. Er blijkt ook niet dat er in casu een bijzondere moeilijkheid was om verzoeker uit te nodigen voor een onderhoud, waar hij aangaf te verblijven in Kampala alwaar ook de Belgische ambassade is. Gelet op deze vaststelling blijkt wezenlijk ook niet dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing de vereiste zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Het gegeven dat het voorgelegde huwelijkscertificaat mogelijk frauduleus is verkregen, vermag aan voorgaande vaststellingen ook geen afbreuk te doen, nu dit enkel het voorgelegde stuk kan aantasten doch niet de ingeroepen huwelijksband als dusdanig.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van het tweede middel dringt zich niet langer op.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 januari 2017 tot weigering van de afgifte van een visum type D wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS